

Skellefteå 2015-08-18

Till

Nämnden för folkhälsa och primärvård i Skellefteå- och Norsjöområdet.

Ansökan om bidrag till Skellefteå Stadsmission

Bakgrund

Vi har några gånger beviljats anslag för att arbeta framförallt med att främja en bättre tandvård för våra besökare. En effekt av detta arbete var att jag i februari lyckades få till stånd ett möte med representanter för psykiatrin, socialtjänsten och folktandvården. Det visade sig då att kunskapen om och kommunikationen mellan de olika enheterna behövde förbättras. En del missförstånd kunde rätas ut och lite nya idéer om hur man skulle kunna arbeta kom fram.

Det som kom fram på detta möte är ett av flera exempel på hur ofta "stuprörstänket" då det gäller vård och omsorg sätter käppar i hjulen för de goda intentioner som var och en har på sitt håll.

Under perioden 2012-2014 var vi ett av nio små projekt som hade ABF och Sensus på riksplanet som huvudmän i ett ESF-projekt. Även där upplevde vi hur "stuprören" ställde till mycket problem för våra deltagare. Vi konstaterade också att det vi upplevde som den viktigaste kvalitén i vårt arbete ofta var svår att mäta och formulera.

I ett arbetsdokument som jag skrev och som bejakades av samtliga delprojekt, skrev jag bl.a. följande: *När vi i olika delprojekt beskrev för varandra hur vi arbetade insåg vi att de kvalitativt mest betydelsefulla insatserna vi gjorde, det handlade om individuellt stöd och handledning. Det som skedde i grupp och i den öppna verksamheten var visserligen betydelsefullt för slutresultatet, men mera som ett stöd för det som gör skillnad, nämligen det individuella stödet till våra deltagare. Stödet handlar både om direkt samtalsstöd och om bistånd i kontakterna med myndigheter av olika slag.*

Problemet

Problemet som vi ser det är att det alltid är lättare och beskriva och kvantifiera utåtriktade aktiviteter där flera personer är med än att ge rättvisa åt det som sker i enskilda möten eller när vi tillsammans med våra besökare har kontakter med myndigheter av olika slag. Detta leder i sin tur till att när vi söker projektpengar, eller anslag från olika håll, så blir beskrivningen mera inriktad på kvantitativa och utåtriktade aktiviteter med så många deltagare som möjligt. Detta skapar hos oss som arbetar i de olika verksamheterna något av en inre konflikt, eftersom vi själva upplever att detta "utanpåverk" många gånger skymmer det som vi själva uppfattar har den bästa kvalitén och den största betydelsen för våra besökare. Dilemmat är hur kan vi beskriva detta som är verksamheternas "hjärta" så att det också kan generera pengar till det arbete som vi utför.

Synliggörandet av det mindre synliga arbetet

Vi ser att detta individuella stöd har tre delaspekter som vi kan kalla för "Vänterapi", "Ombudsroll" samt "Medborgarvittne".

Med "Vänterapi" menar vi alla de små och stora samtal som hela tiden pågår i våra verksamheter, men som ofta också inkluderar möjligheten att få kontakt och stöd utanför de ordinarie arbetstiderna. Femton minuter över en kopp kaffe kan ibland vara mera betydelsefullt än ett långt mera systematiskt terapeutiskt samtal, även om det ofta är så att kortare möten över en kopp kaffe leder till avskilda och längre samtal i enrum. För många som varit föremål för insatser från olika håll under många år kan det ta tid att få förtroende för någon och där kommer den öppna verksamheten in som en förutsättning för de mera förtroliga samtalen. Ett exempel från Skellefteå handlar om en man som kommit och gått i caféet i över fyra år innan han vågade be om ett enskilt samtal, men efteråt sa han: "Jag ska säga till grabbarna på stan att du är en schysst kille att prata med".

Med "Ombudsrollen" menar vi alla de gånger när vi tillsammans med någon besökare förbereder och genomför möten eller formulerar skrivelser till olika myndigheter. I vissa fall kan vi också få fullmakt att själva företräda en person visavi någon myndighet.

Med "Medborgarvittne" menar vi de gånger där vi finns med enbart som stöd i olika sammanhang. Det kan vara som stöd vid en rättegång, i mötet med barn som är fosterhemsplacerade, vid läkarbesök, men också att vara med och "hålla handen" när man ska gå till tandläkaren.

Vad vill vi ha bidrag för?

Jag är väl medveten om att nämnden inte ger direkta driftsbidrag, ändå vill jag göra en ansökan som i formell mening kommer i närheten av ett sådant. Mot bakgrund av det citerade dokumentet ovan anser jag att vi ofta gör insatser som både räddar liv och som snabbare hjälper människor till en adekvat vård.

Som en obunden aktör blir vår relation ofta mera öppen eftersom vi varken har medicin eller pengar att dela ut. Det enda man kan få hos oss ibland är mat och kläder. Det innebär att vi är friare att agera när människor mår dåligt, som t.ex. att någon av oss nästan alltid har mobilen på även kvällar och nätter. Vi blir inte störda utanför arbetstiden varje vecka, så när vi blir kontaktade på udda tider så är det ofta allvarliga situationer. Ibland räcker det med SMS dialoger eller kortare samtal, men ibland kan vi behöva åka iväg.

Att vi denna sommar tvingades stänga i två veckor p.g.a. att vi inte hade råd att anställa en vikarie kändes som ett nederlag för oss. Vi märkte också när vi kom tillbaka att det var ett antal personer som saknat den trygghet det innebär att vi nästan alltid är kontaktbara på något sätt.

Till detta kommer att vi under 2015 till de flesta frukostar haft mellan fem och femton EU-migranter som gäster. Vi har också kommit igång med ett litet snickeri, där flera som inte är i närheten av någon sysselsättning ändå fått möjlighet att göra lite praktiskt arbete under ledning av en kompetent person som både är snickare och präst.

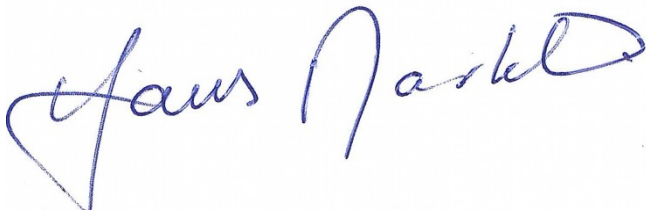
Avslutning

Att vara tillgänglig de flesta tider, att skjutsa berusade och starkt drogpåverkade till beroendeenheten, att fortsätta att aktualisera frågor om tandvård både med besökare och olika samhälleliga instanser, att tillhandahålla billig mat och i krislägen även dela ut mat gratis m.m., det kanske inte låter som ett specifikt projekt som er nämnd kan ge bidrag till.

Mot bakgrund av de erfarenheter som alla delprojekt under vår tid med ESF-pengar framförde och mot bakgrund av att jag menar att vi gör mycket osynligt arbete som kommer samhället till del och inte minst då de områden som landstinget har ansvar för, så är jag frimodig med att begära ett anslag på 30 000kr för arbete som vi utfört och kommer att utföra.

Att vara en ideell aktör är både en frihet och en börda. Frihet för att vi inte är formellt ansvariga inför olika myndigheter för saker som vi inte gör. Samtidigt är det en börda för vi kan sällan säga att vi inte kan hjälpa till på något sätt.

Hälsningar

Hans Marklund
Föreståndare
Skellefteå Stadsmission